

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9 - Vysočany, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2010, č. j. 12 903/2010 - 603, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Telefónica Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2011, č. j. 5 A 147/2010 - 53,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2011, č. j. 5 A 147/2010 - 53, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Usnesením ze dne 15. 2. 2011, č. j. 5 A 147/2010 - 53, Městský soud v Praze odmítl podání žalobce podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), z důvodu, že o věci má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

Žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalovaného z 31. 10. 2010, jímž mu bylo uloženo zaplatit společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (osoba zúčastněná na řízení, pozn. NSS: ke dni 16. 5. 2011 změněna obchodní firma na: Telefónica Czech Republic, a. s.) za přenesená telefonní čísla v období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH bez příslušenství. Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že rozhodovat o této věci podle jeho názoru nepřísluší soudům ve správním soudnictví. Stejný názor vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení. Městský soud rovněž dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc podanou žalobu projednat a věcně o ní rozhodnout ve správním soudnictví. Tento svůj názor Městský soud opřel o tvrzení, že napadené rozhodnutí není

rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě § 80 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), který stanoví, že pokud operátor a podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací neuzavřou písemnou smlouvu o přístupu, je Český telekomunikační úřad oprávněn na základě kterékoliv smluvní strany rozhodnout spor postupem podle § 127 zákona o elektronických komunikacích (rozhodování sporů mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti). V posuzované věci šlo o spor o odměnu, kterou je žalobce povinen poskytnout zúčastněné osobě za službu přenosu telefonních čísel. Popsaný spor má podle městského soudu soukromoprávní povahu, jedná se o spor o plnění z obchodního vztahu obou stran. Žalovaný v tomto sporu rozhodoval nikoli proto, že by v něm šlo o veřejnou správu a veřejná subjektivní práva stran, nýbrž proto, že mu zákon o elektronických komunikacích svěřil pravomoc rozhodovat o věcech soukromoprávní povahy, o nichž by jinak rozhodoval obecný soud. Důvodem této výluky z pravomoci obecných soudů je vysoce odborná povaha otázek, o něž v těchto sporech jde, nikoli skutečnost, že by šlo o otázky veřejnoprávní. Z uvedených důvodů tedy městský soud žalobu odmítl, neboť se jedná o věc, o které má rozhodovat soud v občanském soudním řízení (podle § 7 odst. 1 občanského soudního řádu).

Proti uvedenému rozhodnutí městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že ze strany městského soudu došlo k nesprávnému právnímu posouzení postavení žalovaného ve vztahu mezi stěžovatelem, zúčastněnou osobou a dalšími poskytovateli telekomunikačních služeb v oblasti přenositelnosti telefonních čísel dle § 34 zákona o elektronických komunikacích a vzájemného přístupu a propojitelnosti sítí ve smyslu § 78 téhož zákona. Předmětem sporu je sice odměna za službu přenosu telefonních čísel, avšak § 55 zákona o elektronických komunikacích podřazuje přenositelnost čísel pod propojení sítí a v posuzovaném případě je postupováno dle opatření obecné povahy žalovaného č. OOP/10/07.2005 - 3, kterým byly stanoveny podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny v souvislosti s přenositelností čísel. V čl. 17 odst. 2 citovaného opatření obecné povahy je stanoveno, že podnikatelé mají povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel a doplnit vzájemně uzavřené smlouvy o propojení tak, aby obsahovaly podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel. Pokud nedojde k uzavření smlouvy, je dána v § 80 zákona o elektronických komunikacích pravomoc žalovaného rozhodnout o výši odměny za přenesená čísla. Smluvní volnost stran je zásadním způsobem omezena a realizaci vztahu ukládá stěžovateli a zúčastněné osobě zákon, když dochází ke značné ingerenci žalovaného při stanovování odměn.

Stěžovatel dále odkázal na rozhodnutí zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. Konf 21/2007 ze dne 5. 11. 2008, jímž bylo rozhodnuto, že k rozhodování ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného o zaplacení cen za propojení telekomunikačních sítí je příslušný soud ve správním soudnictví. Povaha rozhodnutí o výši ceny za přenositelnost čísel je srovnatelná s rozhodováním o ceně za propojení telekomunikačních sítí, a proto by i toto rozhodnutí mělo být přezkoumatelné ve správním soudnictví. Spor o stanovení ceny za přenos čísel je spor veřejnoprávní, kdy žalovaný jako vrchnostenský orgán rozhodl podle § 108 zákona o elektronických komunikacích o ceně. Právě pravomoc žalovaného zasáhnout do smluvního ujednání z napadeného správního rozhodnutí činí

rozhodnutí veřejnoprávního charakteru. Stěžovatel rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 48/2004 - 82 ze dne 8. 3. 2006, z nějž vyplývá, že na spor o určení ceny za propojení je v případě neexistence dohody mezi smluvními stranami nutné nahlížet z týchž hledisek, z nichž by žalovaný vycházel při vydání cenového rozhodnutí. I v posuzovaném případě pak rozhodnutí žalovaného bylo vrchnostenským aktem, jímž žalovaný autoritativně určil cenu za přenos čísel a tak rozhodoval o právech a povinnostech právnických osob v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Z popsaných důvodů navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že žalovaný rozhodoval spor mezi ní a stěžovatelem o zaplacení finančních částek za službu přenesení čísel. Šlo o spor ve smyslu § 7 odst. 2 občanského soudního řádu, který by, nebýt speciální právní úpravy a výluky z obecné pravomoci soudů, řešil civilní soud. Žalovaný nebyl stranou sporu, stěžovatel od něj nic nepožadoval a ani žalovaný neuložil stěžovateli žádnou povinnost ve prospěch státu. Osoba zúčastněná na řízení tedy dospěla k závěru, že městský soud věc posoudil správně.

Nejvyšší správní soud z napadeného správního rozhodnutí konstatuje, že žalovaný rozhodoval na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení, protože mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení nebyla uzavřena dohoda o ceně a osoba zúčastněná na řízení účtovala stěžovateli cenu dle své nabídky a stěžovatel s tím nesouhlasil. Jediným titulem pro poskytování účtované služby byl tedy zákon o elektronických komunikacích, nikoli dohoda mezi účastníky (stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení). Osoba zúčastněná na řízení byla v postavení opouštěného operátora a stěžovatel v postavení operátora přejímajícího. Cena za přenesení telefonního čísla byla pravomocně stanovena ve správním řízení v březnu 2008 žalovaným, neboť nedošlo pro sporné období k uzavření dodatku ke smlouvě o propojení. Cenu za přenesení čísla žalovaný určil na základě metodiky podle citovaného opatření obecné povahy z roku 2005. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádává s námitkami stěžovatele ohledně způsobu výpočtu ceny.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost stěžovatele je tedy přípustná.

S ohledem na to, že stěžovatel napadá usnesení o odmítnutí žaloby, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, a dále podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzovaném případě mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení nebyla v době od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 uzavřena dohoda o ceně za přenesení telefonních čísel a titulem pro poskytování účtované služby byl tedy zákon o elektronických komunikacích, nikoli dohoda mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení. Žalovaný tedy autoritativně svým rozhodnutím stanovil s odkazem na opatření obecné povahy, které vydal, cenu za přenesení telefonních čísel. Tomuto

rozhodnutí nepředcházela žádná smlouva uzavřená mezi soukromoprávními subjekty (stěžovatelem a osobou zúčastněnou). Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě jeho pravomoci stanovené v § 108 písm. f) zákona o elektronických komunikacích, které stanoví, že žalovaný „vydává rozhodnutí o ceně a vykonává kontrolu cen v oblasti elektronických komunikací". V § 34 zákona o elektronických komunikacích je zakotvena povinnost provozovatele veřejné sítě zajistit přenositelnost telefonních čísel. Podle čl. 17 odst. 2 opatření obecné povahy žalovaného č. OOP/10/07.2005 - 3 z 27. června 2005, kterým byly stanoveny podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny v souvislosti s přenositelností čísel, mají podnikatelé povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel a doplnit vzájemně uzavřené smlouvy o propojení tak, aby obsahovaly podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel (dostupné na www.ctu.cz). Podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích nedojde-li k uzavření písemné smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení sítí, je žalovaný oprávněn na návrh rozhodnout o sporné části dohody mezi účastníky. Nejvyšší správní soud tedy dovozuje, že napadené rozhodnutí žalovaného o výši odměny za přenesená čísla bylo vydáno dle § 80 a § 108 odst. 1 písm. f) zákona o elektronických komunikacích.

Nejvyšší správní soud i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se ve své judikatuře již zabývaly stanovením, která rozhodnutí žalovaného podléhají soudnímu přezkumu dle soudního řádu správního. Pod pravomoc správního soudnictví spadá dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 As 48/2004 - 82, publikovaného pod č. 882/2006 Sb. NSS, přezkum rozhodnutí žalovaného, kterým byl nahrazen dodatek ke smlouvě o propojení. Stejný závěr o příslušnosti správního soudnictví se použije i u stanovení cen za toto propojení (č. j. Konf 21/2007 - 107 ze dne 5. 11. 2008, publ. pod č. 1796/2009 Sb. NSS či č. j. Konf. 92/2003 - 18 ze dne 9. 7. 2004, publ. pod č. 336/2004 Sb. NSS, všechna rozhodnutí v tomto rozsudku citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Obdobně jako ve výše popsaných případech rovněž v posuzovaném případě to byl žalovaný, kdo autoritativně svým rozhodnutím stanovil cenu za přenesení telefonních čísel za období, v němž stěžovatel s osobou zúčastněnou na řízení neměli uzavřenu žádnou smlouvu.

Ve výše citovaném rozsudku č. j. 3 As 48/2004 - 82 Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud žalovaný nahrazuje svým rozhodnutím nedostatek vůle smluvních stran ohledně uzavření dodatku ke smlouvě o propojení, tak „*omezí smluvní volnost stran rozhodnutím, jež je aktem z oblasti veřejné správy ... Takový způsob zásahů správního orgánu do procesu uzavírání smluv či jejich dodatků není typický pro smlouvy soukromoprávní, neboť způsob ingerencí žalovaného do celého procesu uzavírání smluv podle zákona o telekomunikacích by byl v rovině soukromého práva jen stěží myslitelný. Rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo aktem vrchnostenským, žalovaný a účastníci neměli v řízení rovné postavení. ... Předmětem žaloby v souzené věci je pak mj. nesprávná aplikace cenového rozhodnutí, i proto nelze přisvědčit názoru, že se jedná o rozhodnutí v oblasti soukromého práva. Věc lze uzavřít tak, že ve správním soudnictví žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vykazovalo převahu aspektů veřejnoprávních nežli soukromoprávních, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví.*" Ve výše citovaném rozhodnutí č. j. Konf 21/2007 - 107 pak bylo konstatováno, že je-li předmětem

žaloby mimo jiné posouzení správnosti postupu Českého telekomunikačního úřadu při výpočtu cen za propojení pro sporné období, jinými slovy posouzení kritérií, z jakých by Český telekomunikační úřad vycházel v daném období při vydání cenového rozhodnutí, pak se jedná o rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. *„Je zcela zřejmé, že tato otázka je veřejnoprávní povahy, neboť cenové rozhodnutí by bylo rozhodnutím obecné regulace způsobu výpočtu cen za propojení, tedy rozhodnutím veřejnoprávním. S ohledem na vše shora uvedené je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vykazuje převahu aspektů veřejnoprávních než soukromoprávních, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána věcná příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví.“*

V souladu se závěry citovaných rozhodnutí pak Nejvyššímu správnímu soudu v posuzované věci nezbývá než konstatovat, že rozhodnutí žalovaného, kterým byla stanovena cena za přenesení telefonních čísel namísto obchodní dohody, která uzavřena nebyla, má charakter cenového rozhodnutí. Cenové rozhodnutí žalovaného pak vykazuje převahu aspektů veřejnoprávních nad soukromoprávními, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána věcná příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu